

Εὐχαριστία (Anthony Bloom Metropolitan of Sourozh (1914- 2003))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Κάθε φορά πού πλησιάζουμε στὸ Ἅγιο Ποτήριο γιὰ νὰ λάβουμε τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου, λέμε μιὰ προσευχὴ πού περιέχει λόγια τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ πραγματοποιηθοῦν, γιατί σὲ ἀντίθετη περίπτωση συνιστοῦν ψεῦδος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Λέμε στὸν Θεὸ ὅτι εἴμαστε οἱ χειρότεροι ἁμαρτωλοὶ πού ὑπάρχουν.

Καὶ δὲν εἶναι φυσικὸ πού τόσο συχνὰ λέμε αὐτὰ τὰ λόγια μὲ τὴ σκέψη ὅτι: «Αὐτὸ ἀληθεύει γιὰ τοὺς ἁγίους πού μπορούσαν νὰ νοιώθουν ἔτσι, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ νοιώσω ὅτι εἶμαι ὁ χειρότερος ἁμαρτωλός». Ὅταν κοιτάζουμε γύρω μας, ὅταν βλέπουμε τὴν κατάσταση τοῦ κόσμου στὸν ὁποῖο ζοῦμε, μπορούμε νὰ δοῦμε

κάποιους ανθρώπους που, στὰ μάτια μας, εἶναι χειρότεροι ἀπὸ ἐμᾶς. Καὶ ὡς πρὸς αὐτὸ θὰ ἤθελα νὰ σᾶς θυμίσω ἓνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τῆς Κροστάνδης, ὁ ὁποῖος ἔθετε στὸν ἑαυτό του τὸ ἴδιο ἐρώτημα καὶ τελικὰ ἀπαντοῦσε σὲ αὐτὸ καταφατικὰ λέγοντας: «Ναὶ, εἶμαι ὁ χειρότερος ἁμαρτωλὸς ἀπ' ὅλους ὅσους γνωρίζω».

Καὶ ἡ ἐξήγηση πὺν ἔδινε ἦταν ὅτι εἶχε συνειδητοποιήσει τὶ τοῦ εἶχε προσφέρει ὁ Θεὸς, καὶ πόσα λίγα ἐκεῖνος Τοῦ εἶχε ἀνταποδώσει.

Πιστεύω ὅτι πρέπει ὅλοι μας νὰ ξεκινήσουμε μὲ αὐτὴ τὴ λογικὴ καὶ νὰ ἀναρωτηθοῦμε: Ποιὰ εἶναι τὰ χαρίσματα πὺν ὁ Θεὸς μᾶς ἔχει ἐμπιστευτεῖ; Τὶ εἶναι αὐτὸ πὺν μᾶς κάνει τόσο εὐτυχημένους, ἢ τόσο δυστυχημένους; Καὶ ὅταν καταφέρουμε νὰ κατανοήσουμε πόσα καλὰ ἔχουμε δεχτεῖ, τότε θὰ μπορούμε νὰ ρωτήσουμε τὸν ἑαυτό μας, ποιοὶ εἶναι οἱ καρποὶ μας ἀπὸ αὐτὲς τὶς δωρεές;

Καὶ θὰ καταλάβουμε ὅτι, σύμφωνα μὲ τὸν πρῶτο Μακαρισμὸ, δὲν ὑπάρχει τίποτα σ' ἐμᾶς, στὴ ζωὴ μας, πὺν νὰ μᾶς ἀνήκει, πὺν νὰ εἶναι δικό μας κατόρθωμα. Ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωσε ζωὴ, μᾶς ἔδωσε σῶμα, ψυχὴ, μυαλό. Μᾶς ἔδωσε ὅ,τι γεμίζει τὴ ζωὴ μας μὲ πλοῦτο. Ὅ,τι εἶμαστε καὶ ὅ,τι ἔχουμε εἶναι δῶρα δικὰ Του, Τὸν εὐγνωμονοῦμε γι' αὐτὸ, ἢ οἰκειοποιούμεστε τὰ δῶρα Του, μὲ τὴ σκέψη ὅτι εἶναι ἀληθινὰ δικά μας; Καὶ ἀκόμα ὅταν ἀντιλαμβανόμαστε ὅτι δὲν ὀφείλονται σ' ἐμᾶς, ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωσε ὅ,τι ἔχουμε καὶ ὅ,τι εἶμαστε, γνωρίζουμε πῶς νὰ εἶμαστε εὐγνώμονες καὶ νὰ κάνουμε στὸν ἑαυτό μας τὴν ἐρώτηση πὺν ἤδη σᾶς ἀνέφερα: «Τὶ ἔκανα τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ;» Καὶ ἂν ἐμβαθύνουμε περισσότερο στὴ ζωὴ μας, μπορούμε νὰ ποῦμε: ναί, εἶμαι ὁ χειρότερος ἀπ' ὅλους τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς τόσο πλοῦσια μὲ προίκισε καὶ κοιτᾶξετε πόσο λίγα ἀνταπέδωσα στὸν Θεὸ καὶ στὸν πλησίον μου;

Ἄς προβληματιστοῦμε πάνω σ' αὐτὸ καὶ τὴν ἐπόμενη φορὰ πὺν θὰ προσέλθουμε γιὰ νὰ μεταλάβουμε καὶ σκεφτοῦμε ἢ ποῦμε αὐτὰ τὰ λόγια, ἄς τὰ ποῦμε ἔχοντας κατανοήσει ὅτι εἶναι ἀλήθεια, καὶ γνωρίζουμε τὸ γιατί. Ἀλλὰ νὰ προσέλθουμε στὸ Μυστήριον ἀφοῦ ἀρχικὰ κατανοήσουμε αὐτὰ τὰ λόγια, ἐπειδὴ χρειάζεται πολὺς καιρὸς γιὰ νὰ δοῦμε πόσο πλοῦσια μᾶς ἔχει προίκισε ὁ Θεὸς καὶ πόσο λίγο ἀνταποκριθήκαμε. Ἀλλὰ σταδιακὰ, βῆμα-βῆμα, αὐτὰ τὰ λόγια θὰ βγοῦν ἀληθινὰ καὶ θὰ μεταλαμβάνουμε μὲ πιὸ συντετριμμένη καρδιὰ καὶ μ' εὐγνωμοσύνη. Ἀμήν.

Ἀπόδοση στὴν νεοελληνικὴ: www.agiazoni.gr